

ע"פ 42905/06/21 - מ.י נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

03 אוגוסט 2021

ע"פ 42905-06-21 י' (אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

א. אלון, שופט

מ. דאוד, שופט

המערער:

מ.י

ע"י ב"כ עוה"ד מוטי לוי

מטעם הסנגוריה הציבורית

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

ע"י ב"כ עוה"ד סלאמה

הודעת ערעור מיום 20.6.2021 על פסק-דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מוחמד עלי) מיום 10.5.2021 בת"פ 12076-01-21

פסק דין

א. בפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מוחמד עלי) מיום 10.5.2021, בת"פ 12076-01-21, לפיה הורשע המערער, יליד שנת 1971, בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 של חוק העונשין, התשל"ז-1977, ואילו מן העבירות של היזק לרכוש לפי סעיף 452 של חוק העונשין זוכה המערער.

כמו-כן, נסוב הערעור גם על גזר הדין של בית משפט קמא מיום 3.6.21, לפיו נדון המערער לשמונה חודשי מאסר בפועל והופעל במצטבר מאסר מותנה בן ארבעה חודשים, וביחד: 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר מיום 1.1.2021, וכן הוטלו על המערער חמישה חודשי מאסר על-תנאי.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

בכתב-האישום שהגישה המדינה כנגד המערער בינואר 2021 נטען, שהמערער ורעייתו (להלן: "המתלוננת")

היו פרודים בשנים האחרונות, וכן עובר להגשת כתב-האישום, ולהם ילדים משותפים.

בשעות הערב של ה-25.12.20 הגיע המערער לבית המתלוננת ועמד בכניסה לדלת ביתה. מתוך רחמיה כלפיו הוציאה המתלוננת למערער סיר אוכל והבחינה שהמערער מלוכלך, מוזנח, נודף ממנו ריח סיגריות ובכיס מכנסיו יש תרופות שונות.

נוכח האמור, עלה במתלוננת חשש מפני המערער והיא ביקשה ממנו לעזוב את פתח ביתה שאם לא כן היא תתקשר למשטרה. אז חטף המערער את הטלפון מידיה של המתלוננת, הטיח אותו ברצפה וגרם לשבר במסך הפלאפון.

בהמשך לאמור, איים המערער על המתלוננת שלא כדן בפגיעה בחייה, בגופה וברכוש באמרו לה: **"אני אשרוף לך את הבית, אני רוצה לשבת 25 שנה בבית הסוהר עליך, יהיה לי טוב, הילדים שלך הגדולים שועלים ערמומיים, נחשים"**, וזאת במטרה להפחידה ו/או להקניטה. (להלן: **"האירוע הראשון"**).

בתאריך 1.1.2021 בסמוך לשעה 18:00 הגיע המערער לחדר המדרגות בבית המתלוננת, דפק בחוזקה על דלת ביתה, ניסה לפתוח את הדלת תוך שצועק לעבר המתלוננת הנמצאת מן העבר השני של דלת הבית **"מה את מסתכלת ולא פותחת לי, תסתכלי אני מצויד"**, וזאת בשעה שהמערער מחזיק בידיו כלים חדים שונים ומקלות וממשיך לאיים על המתלוננת בפגיעה בחייה, ברכוש ובגופה באמרו לה: **"אני אשרוף לכם את הבית, אני אהרוג אתכם"**, וזאת במטרה להפחידה ו/או להקניטה תוך שהוא שובר את עינית דלת ביתה (להלן: **"האירוע השני"**).

המדינה ייחסה למערער בכתב האישום שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 של חוק העונשין, וכמו כן שתי עבירות של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 של חוק העונשין.

ג. המערער כפר בעובדות כתב-האישום. לגבי האירוע הראשון מיום 25.12.20 כפר המערער בכך שהיה במקום וכי הגיע לדירה.

באשר לאירוע השני מיום 1.1.2021 הודה המערער, שהוא אכן הגיע לדירה, אך לטענתו, הוא הגיע למקום לפי הזמנתה של המתלוננת לארוחת שישי, אך לדבריו, הוא לא איים עליה ולא גרם נזק לדלת.

ד. בבית משפט קמא נשמעו מטעם המדינה עדות המתלוננת ובנם של בני הזוג: ש', ומטעם ההגנה העיד המערער עצמו, שתחילה סבר להביא לעדות מטעמו בן נוסף של בני הזוג, אך חזר בו מכונתו.

בין היתר, גם הוגשו כראיה מסרונים מן הטלפון הנייד של המתלוננת שבית משפט קמא קבע שהם עשויים להיות רלוונטיים לענייננו (1/נ).

בקשתו של הסנגור לחזור ולזמן לעדות את עדי התביעה: המתלוננת והבן ש' (לאחר שהמערער העיד) נדחתה בהחלטת בית משפט קמא מיום 6.4.21.

הסנגור ביקש, כאמור, לחזור ולהעיד את עדי התביעה לאחר שהתקבלו המסרונים הנ"ל ממכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, וביקש לעמת את המתלוננת עם טענתה שהיא לא יצאה מן הבית, וכי כל אימת שביקשה לצאת מן הבית, שלחה היא הודעה לבן ש' שילווח אותה, דבר שלטענת הסנגור אינו מתיישב עם ההודעות שהוחלפו בין המתלוננת לבין ש' בתקופה הרלוונטית.

בית משפט קמא הגיע למסקנה, כי נסיבות העניין אינן מצדיקות חריגה מסדרי הדין והיענות לבקשת הסנגור, וזאת משבית משפט קמא קבע, שדחיית הבקשה לא תפגע בחשיפת האמת ולא תגרום לעיוות דין.

למעשה, כך ציין בית משפט קמא, כוונת המערער היא לממש את זכותו לעמת את העדים שכבר העידו עם הראיות שהופקו מן הטלפון. ואולם, כך הוסיף בית משפט קמא: **"דחיית הבקשה לא תוביל לחסימת דרכו של הנאשם להוסיף ראיות חדשות, אלא כאמור עשויה לצמצם את האפשרות לעמת את העדים עם הנתונים שהופקו... נדגיש כי התוצרים שהופקו מהטלפון הוגשו כראיה לתיק בית-המשפט בהסכמת המאשימה ואין מניעה כי הסנגור יפנה בסיכומים להבדלים - אם הוא סבור שקיימים - בין הגרסה המוצגת על-ידי העדים לבין האמור בהודעות, או שההודעות מאששות את גרסת הנאשם..."** (פסקה 13 של ההחלטה מיום 6.4.21).

עוד העיר בית משפט קמא, כי בחקירתה הנגדית של המתלוננת היא הציגה חלק גדול מן ההתכתבויות בינה לבין הבן ש' ואף נשאלה לגביהם על-ידי הסנגור, ולא ניתן לומר כי נפגעה זכותו של המערער לעמת את המתלוננת עם תוכן ההודעות ומכל מקום, לא באופן שיהא בו כדי להצדיק את זימון עדי התביעה פעם נוספת.

כמו-כן ציין בית משפט קמא, שהמערער העיד **לאחר** שתוצרי הטלפון נמסרו לו ומכאן שהוא יכול היה להתייחס אליהם ולהציג את גרסתו, כפי שאכן עשה (פסקה 14 של ההחלטה).

לפיכך, דחה בית משפט קמא את הבקשה לזמן פעם נוספת לעדות את המתלוננת ואת הבן ש'.

ה. בית משפט קמא הגיע בהכרעת הדין לכלל מסקנה, שהמדינה הרימה את הנטל המוטל עליה והוכיחה את אשמת המערער מעל לכל ספק סביר בכל הנוגע לעבירת האיומים, ואילו באשר לעבירות שעניינן היזק לרכוש במזיד, מצא בית משפט קמא ספקות שהובילו לזיכוי המערער בעבירות אלה.

בית משפט קמא פירט את העובדות המשמשות כרקע לאירועים מושא כתב-האישום:

המערער והמתלוננת נשואים מזה כשלושים שנה ולהם שלושה ילדים.

מזה כ-18 שנים בני הזוג פרודים. הזוג אינו מתגורר יחדיו. ביחד עם המתלוננת מתגורר הבן ש'. המערער היה תקופה מסוימת במאסר ולאחר שחרורו לא היה לו מקום מגורים קבוע ולדבריו, הוא דר ברחובות. לעיתים שוהה המערער אצל אמו. המערער **"נפל לסמים"** והוא **"יוצא ונכנס בשערי בית הכלא"**.

המתלוננת פירטה בעדותה בבית המשפט את ההתרחשויות לגבי שני האירועים, כשבמהלך חילופי הדברים באירוע הראשון אמר המערער שהוא ישרוף את הבית ו**"ישב"** בבית סוהר 25 שנה, וכן שהילדים נחשים והם **"עושים עליו קומבינה"** (עמ' 18 לפרוט').

לגבי האירוע השני ציינה המתלוננת, בין היתר, שהמערער היה **"נסער מסטול"**, אמר לה לפתוח את הדלת וכן אמר **"אני אהרוג אתכם, אני אשב עליכם 25 שנה וקילל והתחיל להתעסק עם הדלת..."** (עמ' 19 לפרוט').

במהלך חילופי הדברים באירוע השני, אמר המערער למתלוננת **"יש לי עם מה לפתוח את הדלת, תסתכלי על הידיים, את רוצה שאשב בכלא 25 שנה"** (עמ' 20 לפרוט').

בית משפט קמא קבע בהכרעת הדין, כי שוכנע שגרסתה של המתלוננת היא גרסת אמת, וכי היא סיפרה את התרחשות הדברים כהווייתם ובאופן אותנטי. אמנם, התגלו סתירות בעדותה של המתלוננת, ואולם לא היה בסתירות כדי לפגום בתמונה העולה ממכלול הראיות, וכאמור, עדותה מהימנה.

כמו-כן ציין בית משפט קמא:

"עדותה של המתלוננת הייתה סדורה, חלקיה מתיישבים האחד עם השני ויוצרים תמונה כוללת שנראית מהימנה ומאפשרת לחלץ ממנה מסקנות שמאפשרות להשתית עליהן את הרשעת הנאשם. נוסף לכך, עדותה של המתלוננת לוותה בתגובות רגשיות שעשויות לתמוך במסקנה, כי המדובר בגרסה אמינה. העדה תיארה את הקשיים שהיא חווה, ופרצה בבכי יותר מפעם במהלך העדות, ובית המשפט אף נאלץ להפסיק את העדות עד שהמתלוננת תירגע... חשוב מכך - במהלך עדותה, המתלוננת לא הסתירה את העובדה כי חרף היחסים המורכבים עם הנאשם, היא עדיין מגלה בו עניין, מתעניינת בשלומה ומעדותה אף מבליחה תקווה כי היחסים ביניהם ישובו לימים כתיקונם..." (פסקה 10 בהכרעת הדין).

בית משפט קמא הוסיף בפסקה 10 הנ"ל להכרעת הדין, ש**"המתלוננת לא ניסתה לצייר את המערער באור שלילי, אלא ניכרת הפרדה מושכלת ועניינית - לא מובנת מאליה - בין מערכת היחסים הכוללת בתוך**

משפחתה, על כל המורכבויות, החששות והתקוות - לבין האירועים הקונקרטיים שצוינו בכתב-האישום. לעמדתו הדבר מוסיף נופך של אמינות לגרסתה של המתלוננת ודוחק אל קרן זווית את טענת הנאשם כי גרסת המתלוננת היא עלילה ומעשה בדיה."

בית משפט קמא הוסיף, כי לפרטים מתוך גרסתה של המתלוננת נמצאו חיזוקים בראיות נוספות.

הוצגה תמונה המתעדת שריטה בדלת, וכן בעינית, באופן המתיישב עם הדברים שמסרה המתלוננת כי ראתה את המערער "מתעסק עם הדלת", ודברים אלה מאששים את מה שמסרה המתלוננת, אם כי נותר ספק האם השריטות נגרמו דווקא באירוע זה, או שמא באירועים קודמים.

חיזוק נוסף מצא בית משפט קמא, בתיעוד הטלפון השבור (ת/11). אמנם בית משפט קמא זיכה, בהמשך דבריו, את המערער מן העבירה של היזק לרכוש במזיד, גם בעניין שבירת הטלפון, ואולם, כך מציין בית משפט קמא, לפי הראיות, אין ספק שהטלפון נשבר במהלך האירוע הראשון, והמתלוננת הזכירה את האירוע הראשון מיד בבואם של השוטרים (ת/23).

בית משפט קמא ציין, שבהודעות אשר חולצו ממכשיר הטלפון של המתלוננת ניתן למצוא חילופי הודעות בין המתלוננת לבין הבן ש', וגם אם אין בהודעות אלה התייחסות ישירה לאירועים, סבר בית משפט קמא שניתן להפיק מהודעות אלה מספר תובנות כגון: הדריכות שהייתה סביב החשש מהגעתו של המערער לבית, וכן הדברים הספונטניים של המתלוננת לבנה ש', שהיא פוחדת - אמירה שיש בה כדי לחזק את גרסתה ולהפריך את טענת המערער, כי הגיע לבית באירוע השני לאחר שהמתלוננת הזמינה אותו.

בנוסף העיר בית משפט קמא, שההודעות כוללות תכנים הדומים לחלק מן האיומים שהשמיע המערער במהלך האירוע הראשון והשני, על-כך שהוא רוצה להיכנס ל-25 שנה לבית הסוהר.

עוד מציין בית משפט קמא, שיש להודעות הנ"ל משקל ראייתי הואיל והן נחשפו באופן ספונטני לפי בקשתו של הסנגור במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת ולא היו חלק מן הראיות שנאספו על-ידי המשטרה.

הסנגור טען, כי העובדה שאין בהתכתבות התייחסות לאירוע הראשון, יש בה כדי ללמד על-כך שאירוע זה לא התרחש ואולם, בית משפט קמא דחה טענה זו בציינו, כי אין זה מצב חריג שההודעות לא התייחסו לאירוע הקודם וניתן לזקוף את היעדר ההתייחסות לאירוע הראשון לעובדה שהמתלוננת שיוותה לאירוע הראשון חומרה פחותה מאשר לאירוע השני, ומשום כך לא הזמינה את המשטרה עקב האירוע הראשון. הפער בין תגובת המתלוננת ומעשיה בעקבות האירוע הראשון לעומת תגובתה באירוע השני מחזק לדעת בית משפט קמא תובנה זו (פסקה 11 סיפא של הכרעת הדין).

בעדותה של המתלוננת בבית משפט קמא היא פירטה את המפגש עם המערער בפתח הבית במהלך האירוע הראשון, וציינה, שכאשר הסתכלה על המערער, היא הבינה **"שהוא על כדורים"**, הוציאה סיר אוכל וליוותה את המערער לחבר שלו (רפאל) המתגורר בקרבת מקום.

יחד עם זאת, בהודעותיה של המתלוננת במשטרה תוארו הדברים בצורה שונה, דהיינו, המתלוננת סיפרה, כי רדפה אחרי המערער כדי לקחת ממנו את הטלפון (שהוא חטף מידה) וליד ביתו של החבר היא הצליחה לקחת את הטלפון (נ/3).

הסנגור טען, שהשוני וכן הפרטים הנוספים שהמתלוננת מסרה בבית המשפט ואשר לא הופיעו בהודעותיה במשטרה מעידים על חוסר מהימנות. ואולם, בית משפט קמא קבע, שניתן לייחס את הפרטים שהתווספו בעדות המתלוננת בבית המשפט לגורמים שונים, כגון הלחץ בו הייתה המתלוננת נתונה והדינמיקה של החקירות.

באשר לתיאור השונה ציין בית משפט קמא, כי אינו מוציא מכלל אפשרות שהמתלוננת ביקשה "לצבוע" את הסיטואציה בחומרה יתרה נוכח סערת הרגשות בה הייתה נתונה והפחדים שאחזו בה, ואולם, למרות זאת, סבור בית משפט קמא, שהתמונה הכוללת מצביעה על מהימנות הפרטים שמסרה המתלוננת באשר לאירוע ומה גם, שההתרחשויות בנוגע לליווי המערער לבית של חברו, אינן בליבת האירוע.

בית משפט קמא ציין, שיתכן וניתן לראות מחדל חקירתי בכך שהמשטרה לא ביררה את הפרטים עד תום, שהרי אילו עשתה כן, הייתה עולה האינדיקציה שחברו של המערער (רפאל) פגש במתלוננת והיה מתעורר הצורך לגבות הודעה מרפאל, ואולם, בית משפט קמא מציין, כי בהתאם לפסיקה השאלה איננה האם ניתן היה לנקוט צעדי חקירה נוספים, אלא השאלה היא, האם די בראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר (ע"פ 7546/06 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** (31.10.07)). כמו כן, המפגש עם רפאל (חברו של המערער) לא היה אלא ספיח של האירוע הראשון ולכן לא ניתן לומר שעקב מחדל אפשרי זה נפגעה יכולתו של המערער להתמודד כראוי עם חומר הראיות, עד כי קיים חשש שהגנתו קופחה.

לעניין מחדלי חקירה טען המערער עוד, שהיה על המשטרה לבדוק מצלמות אבטחה שעשויות היו לתעד את פגישתו הנוטענת עם המתלוננת עובר לאירוע השני, ואולם בית משפט קמא ציין, שהמשטרה עשתה פעולות לאיתור מצלמות אבטחה בהקשר לטענת המערער שהפגישה הייתה ביום 12.12.20, אך לא איתרה דבר.

הסנגור טען, שהמערער כלל לא הגיע לביתה של המתלוננת באירוע הראשון, וחזוק לטענתו זו ראה הסנגור בכך שהאירוע הראשון כלל לא דווח למשטרה, שהגיעה רק בעקבות האירוע השני.

בית משפט קמא דחה את טענתו זו של הסנגור וציין, כי יש ליתן את הדעת למערכת היחסים המורכבת בין בני הזוג ורגשותיה של המתלוננת כלפי המערער.

בנוסף, נשאלה המתלוננת באשר לשוני בין האירוע הראשון לבין השני וההסבר שניתן על ידה, כך קבע בית משפט קמא, היה הגיוני. לטענת המתלוננת, השוני הוא בעוצמה. באירוע הראשון היא לא ראתה סיבה להזמין את המשטרה ואילו באירוע השני מילתיו של המערער נאמרו **"בצרחות וניער את הדלת וזה החזיר אותו לכמה מקרים אחורה"** וכמו כן, היה המערער מצויד בחפץ חד (עמ' 31 לפרוט').

בית משפט קמא הוסיף, שהמתלוננת אמנם מסרה סיבות נוספות לכך שהיא לא התקשרה למשטרה, כגון, שהיא לא רצתה להטריח את המשטרה, ואולם, הסברה זה של המתלוננת אינו סותר את התובנה שהיה פער בעוצמה בין שני האירועים, עובדה היא שבאירוע הראשון פתחה המתלוננת את הדלת למערער, סייעה לו ואף ליוותה אותו לבית חברו רפאל.

מי שהתקשר למשטרה היה ב' (אחד מילדיהם של בני הזוג), שבשיחתו למשל"ט מסר שהוא שכן, ובהמשך הוא סירב למסור עדות במשטרה (ת/27).

בנם של בני הזוג, ש', העיד מטעם המדינה לאחר שנגבתה ממנו הודעה במשטרה.

בית משפט קמא מציין, כי בעדותו בבית המשפט מיעט ש' לספק מידע ולהשיב לשאלות.

בפתח עדותו בבית המשפט מסר ש', שביום 1.1.21, יום שישי בערב, הוא היה בחדרו ולמחרת שמע מה היה. כשנשאל בבית המשפט לגבי האירוע הראשון, מסר **"היו דפיקות בדלת, היו צרחות. הוא ניסה להיכנס ואז הגיעה משטרה במהירות"** (עמ' 36 לפרוט'), אך מיד לאחר מכן סירב ש' להשיב על שאלות וטען, שהוא **"לחוץ"** הן מן המעמד והן מאביו - המערער, הוא חושש מאביו, נוח לו יותר לדבר שלא בנוכחות האב והוא חושש לשלומם ולשלום אמו (עמ' 36-37 לפרוט').

בחקירתו הנגדית, משנשאל האם החזיק המערער חפצים, מסר ש' שהוא לא ראה הואיל והעינית של הדלת הייתה שבורה (עמ' 41 לפרוט').

לעומת זאת, כך מפרט בית משפט קמא, בעדותו במשטרה מסר ש' שהוא היה בבית בשני האירועים. באירוע הראשון הוא ישן וידע על המקרה רק למחרת משאמו סיפרה לו על-כך והראתה לו את הטלפון השבור.

לגבי האירוע השני סיפר ש', שהוא היה בחדרו, שמע דפיקות בדלת, ראה בעינית שהמערער בפתח ושמע את המערער צועק **"אני יהרוג אתכם, אני ישרוף אתכם, תפתחו לי את הדלת"**, אך הם לא פתחו את הדלת.

כמו-כן מסר ש', שאמו הייתה מפוחדת מאוד ולדבריו, הוא ראה בעינית הדלת שבכיס המכנסיים של המערער יש מברג (ת/28).

בית משפט קמא קבע, שיש להעדיף את גרסת ש' כפי שנמסרה במשטרה על-פני עדותו בבית המשפט, הואיל וניכר שש' לא היה מעונין למסור עדות בבית המשפט. ש' זומן לישיבה מיום 4.3.21, ואולם, הוא לא התייצב ולכן ניתן כנגדו צו הבאה אשר בוטל בהמשך והוא התייצב ומסר את עדותו ביום 15.3.21.

בית משפט קמא התרשם, שש' חושש להעיד בנוכחות אביו ומעט הפרטים שהוא מסר הושפעו מן הלחץ בו היה נתון כשהעיד במעמד אביו. בית משפט קמא מוסיף, שהסיטואציה בה בן משפחה מעיד נגד בן משפחתו אינה פשוטה ובענייננו, כך העיר בית משפט קמא, הסיטואציה גם מהולה בפחד מפני המערער שהעדות הייתה לחובתו.

מוסיף בית משפט קמא, שגרסתו של ש' במשטרה, שנגבתה מיד לאחר האירוע, הייתה סדורה וברורה. מהודעתו עולה, שהוא התייחס תחילה לאירוע השני, שבעקבותיו זומנה המשטרה, ורק לאחר מכן הוא נשאל לגבי אירוע קודם, הזכיר את האירוע הראשון וציין, שהוא לא היה עד להתרחשויות שהיו במסגרת האירוע הראשון.

עדותו זו של ש' במשטרה מתיישבת עם העובדה שהאירוע השני היה חמור ועוצמתי יותר לעומת האירוע הראשון. כמו-כן, בעדותו בבית המשפט מסר ש', שמכשיר הטלפון של המתלוננת נשבר באירוע השני, ולא באירוע הראשון. ואולם, פרט זה אינו מתיישב עם הראיות מהן עולה, שבאירוע השני המתלוננת כלל לא פתחה את הדלת, וכך גם עולה מגרסת המערער עצמו (עמ' 47 לפרוט').

מצוין בית משפט קמא, כי מסירת פרט שגוי זה יכולה להתיישב עם ההסבר שבמעמד העדות בבית המשפט התבלבל ש' בין שני האירועים, וכי הגרסה שמסר במשטרה מהימנה ויש להעדיפה על-פני גרסתו בבית המשפט.

בית משפט קמא העדיף אפוא את גרסת ש' במשטרה על-פני גרסתו בבית המשפט והוסיף, כי עדות ש' במשטרה שיקפה כראוי את ההתרחשויות וניתן לבסס עליה ממצאים. בנוסף צוין בית משפט קמא, שיש בעדותו של ש' כדי לתמוך בגרסה של אמו - המתלוננת.

בעדותו במשטרה צוין ש', כי ראה את אביו מבעד לעינית אשר בדלת ובחקירתו הנגדית בבית המשפט נשאל האמנם ראה את אביו מבעד לעינית והשיב, שלא ניתן לראות דרך העינית הואיל וזו נשברה (עמ' 41 לפרוט').

בית משפט קמא צוין, שקיים שוני בתיאור הדברים, אולם, בית משפט קמא אינו סבור שיש בכך כדי לפגום במהימנות גרסתו של ש'.

אין זה מן הנמנע שש' ייחס את מצב הדברים לתוצאה שנגרמה אחרי האירוע השני, וייתכן כי מסקנתו שאביו מאחורי הדלת נבעה משילוב של הסיטואציה, צעקותיו של אביו, יותר מאשר ראה את אביו במו עיניו.

הסנגור טען בפני בית משפט קמא, שקיימים בקיעים וסתירות בגרסתה של המתלוננת, בין מה שמסרה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט ואף טען, שגרסת המתלוננת הלכה והתפתחה עם התקדמות החקירה, מה שעשוי להעיד על חוסר מהימנותה.

בית משפט קמא דחה את טענתו זו של הסנגור וציין, כי המתלוננת מסרה במשטרה ארבע הודעות (נ/2-נ/5), ומטבע הדברים עשויים להיות הבדלים בהודעות השונות, אך אין בכך כדי להוביל למסקנה שגרסתה הכוללת איננה מהימנה.

ההודעה הראשונה שנגבתה מן המתלוננת הייתה הודעה קצרה, שנגבתה על ידי שוטר הסיוור בביתה של המתלוננת, ואילו לאחר מכן, בחקירות שנערכו במשטרה, נחקרה המתלוננת בצורה נינוחה ומקצועית יותר ומהודעה להודעה, כך ציין בית משפט קמא, גרסתה מתבהרת והנקודות מתחדדות.

הסנגור גם העלה בפני בית משפט קמא טענות פרטניות באשר לסתירות שבגרסת המתלוננת.

טענה אחת של הסנגור הייתה בנוגע לתיאור החפצים בהם החזיק המערער.

בית משפט קמא קבע, כי מן הראיות ניתן להגיע למסקנה שהמערער החזיק כלי חד שהוברר כי הוא מברג והוסיף, כי מסקנתו זו מתיישבת עם עדות המתלוננת שהמערער "**התעסק**" עם הדלת.

סתירה נוספת עליה הצביע הסנגור הייתה, שלגבי האירוע הראשון מסרה המתלוננת, שכאשר הגיע המערער לפתח הבית, אמר לה הבן ש' "**מתוך שינה**", שהיא תיקח את האוכל ותשלח את המערער לחברו רפאל, ואילו ש' מסר בהודעתו, שבאותו אירוע הוא ישן בחדרו ואמו סיפרה לו על מה שהתרחש למחרת היום.

בית משפט קמא ציין, כי ספק אם ניתן לראות סתירה בשוני זה, לא כל שכן סתירה מהותית, אך גם אם יש לראות בכך סתירה אין בה כדי להפוך את הקערה על פיה לנוכח הראיות שנערמו לחובת המערער. הוא הדין ביחס לסתירה נוספת עליה הצביע הסנגור לגבי השאלה, מדוע הגיע הטלפון לידי המערער באירוע השני. בעוד שבמשטרה מסרה המתלוננת שהמערער משך את הטלפון מידיה כדי שלא תתקשר למשטרה, הרי לעומת זאת סיפרה בעדותה בבית המשפט שהמערער לקח את הטלפון כדי לדבר עם ב' (שהוא אחד מילדיהם של בני הזוג).

בית משפט קמא העיר, שניתן לזקוף את הפער בין הדברים ללחץ בו הייתה נתונה המתלוננת עקב האירוע ונוכח ניסיונה להעריך את הלך הרוח של המערער מנקודת מבטה הסובייקטיבית.

סתירה נוספת עליה הצביע הסנגור היא, שבהודעותיה מן התאריכים 3.1.21 ו-4.1.21 נשאלה המתלוננת, האם היא התקשרה למערער והכחישה זאת, ואילו בהודעתה מיום 6.1.21 היא ציינה, שהתקשרה לבית אמו של

המערער כדי לברר את מצבו.

בית משפט קמא לא ראה סתירה בין הדברים הואיל והשאלה שהופנתה למתלוננת הייתה, האם היא יצרה קשר במישרין עם המערער ואילו בהודעתה המאוחרת היא ציינה, כפי שגם אמרה בבית המשפט, שהיא התקשרה כדי לשאול על מצבו לאחר שהשתחרר מן הכלא.

בהתייחס לתוכן האירועים שהושמעו בשני האירועים, קבע בית משפט קמא, שהראיות מלמדות כי הביטויים שצוינו בכתב-האישום אכן נאמרו על-ידי המערער. אמנם העדים לא חזרו מילה במילה על תוכן האיומים, אך התוכן עליו העידו דומה ברובו המכריע לביטויים שצוינו בכתב-האישום.

בעדותו בפני בית משפט קמא טען המערער, שהוא כלל לא היה במקום באירוע הראשון, ואילו לגבי האירוע השני טען, שהוא הגיע על-פי הזמנת המתלוננת, דפק בדלת, ומשהמתלוננת לא ענתה לו, הוא חזר על עקבותיו.

בית משפט קמא דחה את גרסתו של המערער בציינו, כי זו עומדת בסתירה לגרסתם של המתלוננת ושל ש'.

המערער טען, כי פגש באקראי את המתלוננת ליד חנות השייכת לבנם מספר ימים לפני האירוע השני ובמהלך המפגש הזמינה אותו המתלוננת לבית לארוחת שישי.

המתלוננת הכחישה שהיא פגשה במערער והכחישה שהזמינה אותו לארוחה, והוסיפה (עמ' 24 לפרוט') שהיא התעניינה במערער אך לא הזמינה אותו והוסיפה **"הלוואי ויכולתי להזמין אותו. אני מתפללת שזה יקרה והכל יהיה בסדר"**.

המערערט שללה ששוחחה עם המערער, וגם הבן ש' לא אישר שאמו פגשה את המערער ליד המינימרקט השייך לב' או שהמתלוננת הזמינה את המערער לארוחת שישי.

בעדותו במשטרה טען המערער, שהמתלוננת מאוימת ומישהו שחי איתה בבית אומר לה להתלונן, ולדבריו, התלונה שהוגשה אינה אלא מזימה שנרקמה נגדו.

בית משפט קמא דחה את גרסתו של המערער בציינו, שהיחס של המתלוננת כלפי המערער ורצונה להיות עמו בקשר אינם מתיישבים עם טענת המערער, שכתב האישום נובע ממזימה שנרקמה כנגדו.

המתלוננת שללה טענה זו מכל וכל.

מציין בית משפט קמא, שאת מעשה המזימה מייחס המערער לילדיו ולמתלוננת.

בית משפט קמא העיר, שאינו מוציא מכלל אפשרות שהילדים לא רצו שאמם תהיה בקשר עם המערער וביטוי מסוים לכך הופיע גם בעדותה של המתלוננת, שמסרה שהילדים מסתייגים מן המערער ומתרחקים ממנו (עמ' 19 לפרוט'), ואולם, כך קובע בית משפט קמא, מכאן אין להסיק שהמתלוננת ובניהם של בני הזוג רצו להעליל על המערער.

בית משפט קמא ציין, שהוא התרשם שהמתלוננת **אינה** נגררת אחר ילדיה.

בנוסף, הטענה כאילו נטלה המתלוננת חלק עם הבנים במזימה כנגד המערער, אינה מתיישבת עם יחסה של המתלוננת כלפי המערער.

עוד טען המערער בבית המשפט, שהגשת התלונה נבעה מאינטרס חומרי של המתלוננת, דהיינו, שהיא רוקמת עלילה כנגד המערער בכל פעם שמפסיקים לה את תשלום הביטוח הלאומי והאינטרס שלה נובע מכך שאין לה הכנסה ואילו כאשר המערער נכנס לבית הסוהר, מקבלת המתלוננת (שנשואה למערער ואינה מעוניינת להתגרש) את תשלום הביטוח הלאומי, ואז יש לה הכנסה.

בית משפט קמא ציין, שהמערער לא העלה גרסה זו במשטרה, בצורה שבה הועלתה בבית המשפט, וגרסה זו גם אינה מתיישבת עם יחסה של המתלוננת כלפי המערער.

מוסיף בית משפט קמא, שלאחר האירוע השני הגיעה המשטרה למקום והשוטרים היו מצוידים במצלמות גוף.

בתיעוד המפגש עם המערער, נראה הוא יושב על ספסל בגן ציבורי ועמו שקיות, הכוללות חפצים שונים. בחיפוש שנערך על המערער לא נמצאו חפצים כפי שאלה תוארו על ידי המתלוננת, ואולם, כך קבע בית משפט קמא, אין בכך כדי להפריך את גרסת המתלוננת, שהרי חלף זמן עד שהשוטרים ערכו חיפוש על המערער, והמערער שהה במקום שבו קל להיפתר מחפצים "חשודים".

מעיר בית משפט קמא שניתן לשמוע, בין היתר, את השוטרים שואלים את המערער היכן המברגים והיכן הסכין וניתן להתרשם שהמערער מגיב באיטיות ודיבורו בקושי מובן.

הסיטואציה בה נראה המערער, כך מציין בית משפט קמא, הולמת יותר את תיאורה של המתלוננת באשר טענת המערער שהוא הגיע למקום עקב הזמנתה.

לפיכך, קבע בית משפט קמא, שלא ניתן לקבל את גרסתו של המערער ולא ניתן לקבוע שגרסתו עשויה לעורר ספק באשמתו.

בית משפט קמא הגיע למסקנה, שעלה בידי המדינה להוכיח את המסד העובדתי הקשור בעבירות האיומים.

לצד זאת, סבר בית משפט קמא, שיש לזכות את המערער מן העבירות של היזק לרכוש במזיד.

המדינה טענה, שבאירוע הראשון שבר המערער את מכשיר הטלפון של המתלוננת ושבאירוע השני הוא גרם נזק לעינית של דלת הבית.

באשר לשבירת מכשיר הטלפון, מעיר בית משפט קמא, שיותר מפעם אחת בעדותה ציינה המתלוננת שהטלפון נפל על הרצפה (עמ' 16 לפרוט' ועמ' 26 לפרוט').

המתלוננת תיארה, כי המערער לקח את הטלפון כדי לשוחח עם בן, ואכן השניים שוחחו וביניהם היו צעקות, וכי **"הטלפון נפל על הרצפה"** ובמקום אחר ציינה **"הטלפון נשט, נזק על הרצפה ונשבר"** (עמ' 26 לפרוט').

בית משפט קמא מעיר, שהתמונה בעניין זה איננה ברורה ונותר ספק בשאלה, האם נשבר הטלפון מחמת זריקתו לרצפה, או שמא נשט מידי של המערער מבלי משים. במקום אחר ציינה אמנם המתלוננת, שהמערער הטיח את הטלפון בכניסה של הדלת כדי שהיא לא תוכל לדבר עם אף אחד, ואולם, אין בכך כדי להסיר את הספק שנוצר בנוגע לתיאורים השונים באשר לשבירת הטלפון.

הואיל וקיימות בפני בית-המשפט ראיות שעשויות להצביע הן על נפילה אקראית של הטלפון, והן על שבירתו על-ידי הטחתו, העדיף בית משפט קמא את הראיות המזכות.

העבירה השנייה של היזק לרכוש במזיד נוגעת לנזק שנגרם לעינית של דלת הבית במהלך האירוע השני. המתלוננת ציינה בעדותה דברים מהם משתמע שהנזק לדלת נגרם כתוצאה מהאירוע הקודם (עמ' 19 לפרוט').

לדעת בית משפט קמא לא הובהר במידה מספקת, האם באירוע הקודם נגרם נזק חלקי ובאירוע הנוכחי נגרם נזק נוסף או שהנזק כולו נגרם באירוע הקודם.

המתלוננת עצמה אמרה בעדותה (עמ' 29 לפרוט'), כי **"בקושי רואים בעינית הדלת"**. הואיל והמתלוננת והבן ש' עמדו בתוך הבית ואילו המערער היה בחוץ, מציין בית משפט קמא, שספק האם ניתן היה לראות בבירור האם שבר המערער את עינית הדלת כפי שמיוחס לו בכתב-האישום.

ייתכן, כך מעיר בית משפט קמא, שהעדים ייחסו את הנזק בעינית הדלת לאירוע השני, בעוד שמקור הנזק נובע מאירועים קודמים. לפיכך זיכה בית משפט קמא את המערער מן העבירה של היזק לרכוש במזיד שיוחסה לו באירוע השני.

התוצאה הייתה אפוא שבית משפט קמא הרשיע את המערער בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 של חוק העונשין וזיכה אותו מן העבירות של היזק לרכוש מזיד לפי סעיף 452 של חוק העונשין.

עד כאן תמצית הכרעת הדין המפורטת של בית משפט קמא.

ו. בגזר הדין מיום 3.6.21 ציין בית משפט קמא, שאין להתעלם מתוכנם של האיומים שהשמיע המערער כלפי המתלוננת הואיל והתוכן מגלם בתוכו חומרה לא מבוטלת ובנוסף לאיום המילולי יש לזכור כי האיומים היו בפתח הבית בו מתגוררת המתלוננת ובאחד המקרים אף נשא עמו המערער חפץ.

בית משפט קמא הוסיף וקבע, שמתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין מאסר ברף תחתון של חודשיים לבין מאסר בפועל ברף עליון של 12 חודשים ולרבות מאסר על-תנאי.

המערער, יליד 1971, ולחובתו הרשעות קודמות רבות במגוון עבירות. בין היתר, הורשע המערער בעבירות אלימות, רכוש, איומים וסמים.

המערער ריצה מאסרים בפועל בעבר, בחלקם לתקופות ממושכות.

הרשעתו האחרונה של המערער היא מיום 23.6.2020 בגין עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד ובגין הרשעה זו הוטל עליו מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים, וכן מאסר על-תנאי לתקופה של 4 חודשים. תנאי זה הוא בר הפעלה נוכח הרשעתו של המערער בתיק זה.

מעיר בית משפט קמא, שהרשעתו הקודמת של המערער הייתה אף היא בגין ביצוע עבירת איומים בנסיבות דומות כלפי המתלוננת. כמו-כן, במסגרת שני תיקים נוספים מן השנים 2016-2017 הורשע המערער בעבירות של אלימות פיזית ומילולית כלפי המתלוננת, ובנוסף בעבירות של היזק לרכוש במזיד והפרת הוראה חוקית.

למרות העובדה שהוטלו על המערער עונשי מאסר בפועל, וכן עונשי מאסר על-תנאי, הוא שב וביצע אותן עבירות כלפי המתלוננת ומכאן, שהענישה הקודמת לא הרתיעה את המערער ומכאן הצורך להטיל עליו עונש מאסר ברף העליון של מתחם הענישה.

באשר למערכת היחסים בין המערער לבין המתלוננת ציין בית משפט קמא, כי אלה מורכבים. מחד גיסא, מנסה

המתלוננת לדאוג למערער ואף שוקלת את שיקום יחסיהם, ומאידך גיסא, הסתיימו לא אחת המפגשים בין המערער לבין המתלוננת באופן שהמערער איים עליה ואף נקט כלפיה אלימות פיזית.

בית משפט קמא הוסיף, כי המערער נתון במעצר עד תום הליכים מאז תאריך 1.1.2021, דהיינו, נכון למועד גזר הדין היה המערער נתון במעצר תקופה של כחמישה חודשים.

באשר למאסר המותנה בן ארבעה חודשים, שהוא כאמור בר הפעלה, נוכח הרשעת המערער בתיק זה, מפנה בית משפט קמא לסעיף 58 לחוק העונשין, ולפיו יש בדרך כלל להפעיל עונש של מאסר מותנה במצטבר לעונש המאסר המוטל בגזר הדין וחפיפת תקופות המאסר מתאפשרת רק כשקיימים טעמים שיירשמו.

במקרה שלפנינו, לא מצא בית משפט קמא טעמים שיצדיקו הפעלת עונש המאסר המותנה בחופף למאסר בפועל שעל המערער לרצות בגין התיק מושא הדיון, וזאת נוכח העבר הפלילי המכביד של המערער, אשר שם לסורו בחלופ זמן קצר בלבד מאז שוחרר מן המאסר הקודם, ולמרות המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו.

בנסיבות אלה, גזר בית משפט קמא על המערער 8 חודשי מאסר בפועל, והפעיל במצטבר את ארבעת חודשי המאסר על-תנאי, ומכאן, שעל המערער לרצות 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מתאריך 1.1.21, וכמו כן הוטלו עליו חמישה חודשי מאסר על-תנאי.

ז. המערער ממאן להשלים הן עם הכרעת הדין, והן עם גזר הדין.

באשר לערעור על הכרעת הדין נטען, שבית משפט קמא שגה כאשר לא אפשר חקירה נוספת של עדי התביעה (המתלוננת והבן ש'), כאמור בהחלטה מיום 6.4.2021.

לטענת המערער, ניתן ללמוד מן המסרונים שהופקו ממכשיר הטלפון הנייד, שהמערער לא היה בביתה של המתלוננת ביום 25.12.20 הואיל ואין במסרונים כל אזכור לביקור כאמור, ובאשר לחלק מן המסרונים נטען, כי הם ניתנים לפרשנות והיה מקום לאפשר חקירה עליהם. לכן, סבור הסנגור, שראוי לשקול את החזרת התיק לבית משפט קמא כדי לאפשר חקירה נוספת של עדי התביעה.

עוד נטען בערעור, כי בנסיבות שבתיק זה יש מקום להתערב בממצאים העובדתיים שקבע בית משפט קמא הואיל ולא ניתן משקל מספק לסתירה המהותית שעלתה בפרשת התביעה.

הסנגור מציין, שאכן, כפי שהעיר בית משפט קמא, המתלוננת דואלית ביחסה כלפי המערער וייתכן שהיא מקווה לשקם את יחסיהם, ואולם, ילדיהם המשותפים של בני הזוג אינם רואים בעין יפה את רצונה זה של המתלוננת ונטען, כי הם אלה שהובילו את המתלוננת להגשת התלונה.

הסנגור טוען, שבגרסתה של המתלוננת קיימים קשיים משמעותיים ולכן לא ניתן היה להרשיע את המערער ברמת הוודאות הדרושה במשפט הפלילי.

הסנגור תוהה, כיצד זה, מחד גיסא, לא התבסס בית משפט קמא על גרסתה של המתלוננת ביחס לעבירת ההיזק לרכוש בזדון, נוכח הסתירה המהותית שהתגלתה בדבריה בנוגע לנסיבות גרימת הנזק (כלומר, השאלה האם היה הנזק מכוון), ואילו מאידך גיסא, ביחס לעבירת האיומים התקבלו דבריה של המתלוננת.

נטען בערעור, כי נראה שבית משפט קמא בחר להשתמש בכלל של פלגין דיבורא ולאמץ את דברי המתלוננת ביחס לחלק מן העבירות ואולם, על-מנת לעשות כן, היה על בית משפט קמא לפרט את נימוקיו ואלה לא פורטו.

כמו-כן טוען הסנגור, שהיה על בית משפט קמא לפרט מדוע הסתירה בדבריה של המתלוננת ביחס לעניין גרימת הנזק אין בה כדי להשליך על עבירות האיומים המיוחסות למערער.

נטען עוד בערעור, שלא ניתן להתעלם מן התחושה שילדיהם של בני הזוג, שאינם מעוניינים בקשר עם המערער, הניעו תלונה זו לאחר שהם הבינו שהמתלוננת הזמינה את המערער. האירוע החל, כך נטען, כאשר פלוני שסירב להזדהות מסר למשטרה כי ראה מישהו דופק על הדלת. לטענתו של אותו פלוני, הוא לא היה עד לאלימות.

מסתבר, כך מציין הסנגור, שאותו פלוני אינו אלא בן, דהיינו בנם של המערער והמתלוננת.

אותו בן, שהוא בעל מינימרקט, היה עד, כך לטענת המערער שלא נחקרה עד תום, למפגש אקראי שהתקיים בין המערער לבין המתלוננת בסמוך למינימרקט ובמהלך מפגש זה הזמינה המתלוננת את המערער לארוחת שישי.

נטען עוד בערעור, שבגרסתה של המתלוננת קיימים קשיים משמעותיים ובעיקר בהודעה שנגבתה ממנה ביום 3.1.21.

המתלוננת טענה, כי באירוע מיום 25.12.20 היא הכניסה את המערער הביתה ואולם, בהמשך, טענה המתלוננת, שהמערער לא נכנס הביתה באותו אירוע.

כמו-כן טענה המתלוננת, שהבן ש' היה עד ראייה לאירוע הראשון, ואולם, ש' עצמו טוען, הן בהודעתו והן בבית המשפט, כי הוא שמע על בואו של המערער ביום 25.12.20 רק למחרת בבוקר.

המתלוננת ניסתה להסביר את הסתירה בכך שש' "דיבר מתוך שינה" ואולם, נטען בערעור שהסבר דחוק זה

רחוק מלשכנע.

כמו-כן, בכל הנוגע לאירוע הראשון טענה המתלוננת, שהיא ליוותה את המערער לבית חברו רפאל, וכן טענה, שהמערער לקח את הסיר ואת מכשיר הטלפון הנייד והיא רדפה אחריו על-מנת שייתן לה את הטלפון, ואולם, טענה זו מנוגדת לגרסתה שהשיח התנהל בשעה שהמערער היה מחוץ לדלת הבית.

בהודעותיה במשטרה מסרה המתלוננת, שהמערער לקח לה את הטלפון הנייד כדי שהיא לא תתקשר למשטרה, ואילו בבית המשפט טענה, שהמערער לקח לה את הטלפון הנייד כדי לדבר עם בן.

במענה לשאלה, מדוע לא הגישה המתלוננת תלונה ביום 25.12.20, ענתה המתלוננת שלשוטרים יש עבודה רבה ולא רצתה להטריד אותם, וכי ידעה שהמערער יחזור בעוד מספר שעות ואזי היא תזמין את השוטרים.

בכל הנוגע לאירוע השני מיום 1.1.21, מסרה המתלוננת מלל השונה מזה המפורט בכתב-האישום.

לגבי תוכן האיום, טענה המתלוננת בפני השוטרים, שהמערער איים לרצוח אותה ואת הבנים, חטף לה את הטלפון הנייד ושבר אותו.

תחילה הכחישה המתלוננת לגמרי שניסתה ליצור קשר עם המערער, אך בהודעתה האחרונה מיום 6.1.21 הודתה שהיא התקשרה לאמו של המערער כי פחדה על החיים שלה.

נטען בערעור, שקיימת לטענת הסנגור "בעיה עצומה" עם גרסתה של המתלוננת, שטענה כי לא היה באפשרותה ליצור קשר עם המערער הואיל ומכשיר הטלפון הנייד שלה היה מקולקל. דבר זה עומד בסתירה חזיתית לגרסתה לפיה גרם המערער נזק לטלפון במהלך המפגש.

חוקרת המשטרה טענה, שהטלפון של המתלוננת היה שבור, ולכן לא ניתן היה לבדוק שיחות יוצאות ונכנסות, ולא חשבו על רעיון להוציא צו שעל פיו ניתן יהיה להפיק את המסרונים/ההודעות שבמכשיר הטלפון.

כמו-כן מלין המערער, כי סתירה משמעותית נוספת אליה לא התייחס בית משפט קמא, נוגעת לשאלה באיזה אירוע נשבר הטלפון. המתלוננת טענה, שהמכשיר נשבר באירוע הראשון מיום 25.12.20, ואילו הבן ש' טוען שהדבר אירע באירוע השני (עמ' 48 לפרוט').

לטעמו של הסנגור, נוכח סתירה מהותית זו רובץ צל כבד על כל ראיות התביעה.

המערער טוען, שהמתלוננת מעלילה עליו ומציין, שהמתלוננת התקשרה אליו כאשר יצא מן הכלא והזמינה אותו

ומאשר שהוא הגיע ביום 1.1.21 לבית המתלוננת, אך הוא לא איים עליה, ובנוסף מכחיש המערער שהוא היה בבית המתלוננת ביום 25.12.20.

הסנגור מלין על-כך שהמשטרה לא חקרה את הטענה שהמערער פגש את המתלוננת במינימרקט של בן.

המערער טען בעדותו הראשונה, שהמתלוננת הזמינה אותו לבוא אליה ביום שישי, וטוען, כי פגשה אותו במינימרקט ואף ניסתה להתקשר אליו. לטעמו של הסנגור, טענה זו הוכחה לאחר שהסתבר שהמתלוננת התקשרה לבית אמו של המערער.

טענה נוספת בערעור היא, שכאשר נעצר המערער, בסמוך לתלונה, לא נתפסו עליו הכלים המאיימים להם טענה המתלוננת, וגם דבר זה מחליש, לדעת הסנגור את גרסתה.

כמו-כן, ביחס לדברים בהם החזיק המערער בידיו, טוען הסנגור, שהמתלוננת ובנה ש' טענו, שהם ראו דברים שונים, האחד מן האחרת, וגם דבר זה פוגם בגרסתה של התביעה.

בסיכום הטענות שבערעור, סבור הסנגור, שהיה מקום לאפשר להגנה לחקור את עדי התביעה פעם נוספת ביחס לראיות החדשות שהופקו ממכשיר הטלפון הנייד ויש לשקול להחזיר את התיק להשלמת חקירת העדים בנקודה זו.

לטענת הסנגור, קיימות בעיות רבות בתשתית הראייתית, כמפורט לעיל, ולחלק מבעיות אלה לא ניתנה תשובה הולמת על ידי בית משפט קמא.

לחלק אחר של הבעיות (כגון הסתירה בין המתלוננת לבין ש' בנוגע לשאלה, האם נשבר המכשיר הנייד באירוע הראשון או השני), לא נתן בית משפט קמא את דעתו, הגם שההגנה הדגישה בעיה זו בסיכומיה.

בנוסף, מלין הסנגור על-כך שלא ניתן הסבר לפיצול עדות המתלוננת. אין זה ברור, טוען הסנגור, הכיצד הסתירה המהותית בדבריה לעניין נפילת הטלפון, כפי שפורטו בהכרעת הדין (דהיינו, מחד גיסא, אירוע מכוון ומאידך גיסא, שהטלפון נשמט מידי של המערער), לא השליכה על האמון הכללי בעדותה של המתלוננת.

בנוסף, מציין הסנגור, שבית משפט קמא קבע שיש לזכות, ולו מחמת הספק, את המערער בכל הנוגע לנזק שנגרם לעינית הדלת הואיל וייתכן והנזק נגרם באירוע הקודם.

לטעמו של הסנגור, המסקנה הנגזרת מכך היא, שבית משפט קמא קבע, שאולי ניסתה המתלוננת "להלביש"

על המערער נזק קודם, וגם נקודה זו צריכה הייתה, לדעת הסנגור, לפגום בראיות התביעה וברמת הוודאות אשר נדרשת במשפט הפלילי.

עוד טוען הסנגור, שהסתירה המהותית בין גרסת המתלוננת לגרסת ש' באשר למועד בו נשבר הטלפון הנייד (האם באירוע הראשון או השני), לרבות הסתירה באשר לשאלה האם היה זה אירוע מכוון או לא, יש בהם כדי ללמד שלא ניתן להתבסס על דבריה של המתלוננת.

בשים לב לסתירות משמעותיות אלה, סבור הסנגור, שהיה מקום שבית משפט קמא ידרוש סיוע משמעותי ועצמאי לגרסתה של המתלוננת.

מציין הסנגור, שבית משפט קמא הסיק מכך שהמתלוננת לא חפצה להעיד, כי הדבר מוסיף לה נופך של אמינות, ואילו עמדת ההגנה היא, שהמתלוננת נקרעת בין רצונה לשקם את יחסיה עם המערער לבין עמדת ילדיה המתנגדים לכך.

לנוכח האמור, נטען בערעור שיש לזכות את המערער מכל אשמה.

ח. לחלופין, טוענת ההגנה, שיש מקום להתערב בגזר הדין שניתן כנגד המערער ובהקשר זה יש לייחס משקל משמעותי לכך, שהמערער זוכה משתי העבירות של גרימת היזק לרכוש במזיד.

המערער סבור, שמתחם העונש ההולם שקבע בית משפט קמא גבוה מידי ברף העליון הואיל ועונש מאסר של שנה בגין איומים הוא גבוה.

בנוסף סבור המערער, שהיה מקום ליתן משקל לנסיבות חייו הקשות, דהיינו, היותו דר רחוב. כמו-כן, כך מעיר הסנגור, גם אם מאמצים את עמדת התביעה, הרי מדובר באדם בודד שרצה לבוא לארוחת שישי עם בני משפחתו ולאחר שלא התירו לו להיכנס, הוא פלט מילות של איומים. מדובר, לטענת הסנגור, בביטוי של תסכול וכעס מצד המערער, יותר מאשר כוונה אמיתית לפגוע או להפחיד.

לטעמו של הסנגור, לא היה מקום להפעיל את המאסר המותנה כולו במצטבר, ולא היה מקום לגרום לענישה כוללת לא מידתית של שנת מאסר על איומים.

ט. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 15.7.21 טען הסנגור, שלמרות שהכלל הוא שערכאת הערעור לא תתערב בקביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית, הרי חל במקרה שבפנינו היוצא מן הכלל. לטעמו של הסנגור, נסמכת הרשעת המערער על גרסתה של המתלוננת. אם בית משפט קמא לא מצא את גרסת המתלוננת ראויה דיה לסמוך עליה כדי להרשיע את המערער בשתי העבירות של גרימת היזק לרכוש,

נוכח הסתירות שבגרסתה (למשל, גרסה אחת שהמערער הטיח את הטלפון במכוון לרצפה והאחרת שהטלפון נשמט מידי), ממילא גם לא היה מקום לסמוך על דבריה בנוגע לשתי עבירות האיומים.

לטענת הסנגור לא ייחס בית משפט קמא (בנוגע לעבירות האיומים), את המשקל הנדרש לסתירות שנפלו בדברי המתלוננת. הסנגור חזר על גרסת המערער לפיה, באירוע הראשון מיום 25.12.20, הוא כלל לא היה בבית המתלוננת ובאירוע השני, מיום 1.1.21, הוא הגיע משום שהוזמן על ידי המתלוננת לארוחת שישי.

לגבי האירוע הראשון, ציין הסנגור, שהמתלוננת טענה, לפי גרסתה האחת, שהיא אפשרה למערער להיכנס ואילו בגרסה השנייה אמרה, שהיא פתחה את הדלת ודיברה עם המערער מבעד לדלת. כמו-כן סיפרה, שהבן, ש', היה בבית והיה עד לאירוע, בעוד שש' אמר, שהוא ישן ולא ידע דבר על אירוע זה. המתלוננת ניסתה לתרץ זאת בכך, שש' "דיבר מתוך שינה", אך הרי ש' עצמו לא טען זאת. המתלוננת טענה, ששלחה את המערער לבית של חברו (רפאל) ורדפה אחרי המערער כדי שייתן לה את הטלפון הנייד, אך הדבר סותר את טענתה שהשיג והשיח בינה לבין המערער התנהל מחוץ לדלת הבית.

בנוסף: המתלוננת טענה, שהמערער שבר לה את הטלפון באירוע הראשון, ואילו הבן ש' מסר, שהטלפון נשבר באירוע השני, סתירה זו, כך מציין הסנגור, היא מהותית, ואולם, בית משפט קמא, כך נטען, התעלם מעניין זה, בעוד שהיה מקום, כך נטען, ליתן משקל לסתירה המהותית שהמתלוננת טוענת, שהטלפון נשבר באירוע הראשון, ואילו ש' טוען, שהדבר קרה באירוע השני.

לטענת הסנגור נגרם עוול למערער.

הסנגור הדגיש, שמצבו של המערער מעורר רחמים גם אם מקבלים את גרסת התביעה. המערער חסר בית, כשהגיע לבית המתלוננת בשישי בערב במטרה לאכול עם המשפחה. לא הכניסוהו לבית ולטענת הסנגור "גם אם לא הכניסו אותו והוא פלט כמה מילים זה לא סיפור" (עמ' 3 לפרוט' מיום 15.7.21).

הסנגור הוסיף, כי ההרגשה היא שהמתלוננת, בגלל הילדים שאינם רוצים שהיא תחדש את הקשר עם המערער, מסרה תלונה שאינה אמיתית, ויש סתירות מהותיות בגרסתה.

לטענת הסנגור: **"זו עלילה לבוא ולהגיד שהוא איים כאשר הוא לא איים"**. (עמ' 3 לפרוט' מיום 15.7.21).

לעניין גזר הדין טוען הסנגור, שמדובר באדם חסר בית שהגיע לבית המתלוננת ביום שישי, כדי לנסות להצטרף לארוחת שבת עם אשתו ומי מילדיו ולא אפשרו לו להיכנס, מה שגרם לו לתסכול, ואין המדובר במי שאיים לפגוע. מדובר, לטענת הסנגור, באירוע מתגלגל, כשמחמת כעסו של המערער על-כך שמנעו ממנו להיכנס אמר (לפי הנטען) את המילים שיוחסו לו בכתב-האישום, ועונש של שנת מאסר אינו הולם את העבירה, והוא מוגזם.

י. שונה עמדת בא כוח המדינה העותר לדחיית הערעור על שני חלקיו. לגבי הכרעת הדין, חזר ב"כ המדינה

על כלל אי ההתערבות בקביעות עובדתיות ובמצאים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. בית משפט קמא התרשם מהופעתה של המתלוננת בפניו, וציין, שגרסתה הייתה סדורה וקוהרנטית, והיא אף פרצה בבכי במהלך עדותה, והדברים מצביעים על אמינותה.

בית משפט קמא לא התעלם מן הסתירות, נתן מענה לכל אחת מהן, והגיע למסקנה שבסך הכול ניתן לתת אמון בגרסת המתלוננת, ומשמצא בית משפט קמא שקיים ספק באשר לגרימת ההיזק לרכוש - החליט לזכות.

באשר לסתירה עליה מצביע הסנגור, דהיינו, האם הטלפון נפל או האם הטלפון הוטח ארצה, לא קבע בית משפט קמא שהוא אינו מאמין למתלוננת, אלא קבע שהוא מזכה את המערער משום שהתמונה אינה ברורה.

כמו-כן, גרסת המתלוננת נתמכת בעדות בנם של בני הזוג (ש') והגרסה כאילו הבנים העלילו על המערער, אינה מתיישבת עם העובדה שהם לא הגיעו להעיד.

באשר למסרונים שלגביהם ביקש הסנגור לחקור פעם נוספת את עדי התביעה, טוען ב"כ המדינה, שהנושא עלה במהלך ניהול הדיון בתיק ובית משפט קמא קבע, שמן המסרונים ניתן ללמוד על הפחד ששרר בבית מפני אפשרות הגעתו של המערער לדירה, ויש בכך תמיכה דווקא בגרסת המדינה.

בכל הנוגע לגזר הדין, הפנה ב"כ המדינה להרשעותיו הקודמות של המערער ולעובדה שביוני 2020 נדון המערער למאסר בגין עבירות דומות וזמן קצר לאחר מכן, הוא ביצע את העבירות הנוכחיות הכוללות איומים ברצח, והכול למרות ולאחר שהמערער ריצה עונש מאסר בפועל, ומאסר על-תנאי היה תלוי ועומד כנגדו. כל אלה, כך מציין ב"כ המדינה, לא הרתיעו את המערער ולכן עותר הוא לדחיית הערעור הן על ההרשעה והן על גזר הדין.

י"א. המערער עצמו פנה אלינו ואמר שמשפחתו אינה רוצה אותו מחוץ לכלא, וכאשר ישתחרר מן המאסר המתלוננת תתקשר למשטרה ותתלונן כנגדו. לדבריו, למרות שלא היו דברים מעולם הוא יחזור ויאסר חרף העובדה שמדובר בשקר. לטענת המערער, הוא חף מפשע, לא עשה דבר, ולא איים. לטענתו, ילדיו, שהם בגירים, אינם רוצים אותו ומעדיפים שיהיה בבית הסוהר.

המערער מבקש להשתחרר ומקווה שהדברים לא יחזרו. לדבריו הוא היה רוצה לבקש סליחה, אך אינו יכול להיות מזויף ולבקש סליחה על דברים שלא קרו. אמנם בית משפט קמא הרשיעו, אך לטענת המערער **"הדברים לא כמו שהם באמת נראים"**.

י"ב. לאחר שעיינו בכתב-האישום, בפרוטוקול הדיון והעדויות בפני בית משפט קמא, במוצגים שהוגשו, בהחלטת בית משפט קמא מיום 6.4.21, בטיעונים של באי כוח הצדדים, בהכרעת הדין, בגיליון ההרשעות הקודמות, בטיעונים לעונש, בגזר הדין, ובנימוקי הערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, וכן בטיעוניהם של באי כוח הצדדים ושל המערער עצמו בדיון שהתקיים בפנינו ביום 15.7.21, מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות.

י"ג. מעיון בהכרעת הדין המפורטת והמנומקת היטב של בית משפט קמא, עולה, שבית משפט קמא נתן אמון בגרסתה של המתלוננת ואנו מפנים לפסקה 10 בהכרעת הדין של בית משפט קמא:

"המתלוננת העידה ונחקרה על ידי הסנגור בחקירה נגדית, ובמבט - על על עדותה שוכנעתי כי גרסתה היא גרסת אמת, וכי היא סיפרה את התרחשות הדברים כהווייתם ובאופן אותנטי. לא אכחד - בעדותה של המתלוננת נתגלו סתירות אליהן אתייחס בהמשך, אך לא היה בסתירות כדי לפגום בתמונה העולה ממכלול הראיות, שלטעמי משוחה בגוון של מהימנות.

עדותה של המתלוננת הייתה סדורה, חלקיה מתיישבים האחד עם השני, ויוצרים תמונה כוללת שנראית מהימנה ומאפשרת לחלץ ממנה מסקנות שאפשר להשתית עליהם את הרשעת הנאשם. נוסף לכך, עדותה של המתלוננת לוותה בתגובות רגשיות שעשויות לתמוך במסקנה כי המדובר בגרסה אמינה. העדה תיארה את הקשיים שהיא חווה, ופרצה בבכי יותר מפעם במהלך העדות, ובית משפט אף נאלץ להפסיק את העדות עד שהמתלוננת תירגע..."

בית משפט קמא ציין, שבמהלך עדותה אף לא הסתירה המתלוננת כי למרות היחסים המורכבים בינה לבין המערער היא עדיין מגלה בו עניין, מתעניינת בשלומה וניתן גם להבחין שבעדותה יש תקוות-מה לכך שהיחסים בין השניים ישובו לימים כתיקונם.

יד. בית משפט קמא מצא חיזוקים לגרסתה של המתלוננת, בין היתר בכך, שלפי הראיות אכן נשבר הטלפון במהלך האירוע הראשון (התמונה ת/1) והמתלוננת גם הזכירה את האירוע הראשון מיד בבוא השוטרים.

בנוסף, מן ההודעות השונות שהופקו ממכשיר הטלפון של המתלוננת, בינה לבין הבן ש', כגון, בין היתר, דבריו של ש' מיום 26.12.20 על-כך שהמערער היה בחנות (הכוונה כנראה למינימרקט של בן) והיה עצבני עליה וטען שהיא פירקה את המשפחה, וכן שהמערער אמר "אני רוצה 25 שנה מאסר". מן ההודעות שהופקו, ניתן לעמוד על החשש שהיה מפני הגעתו של המערער לדירה, וכמו כן, הפחד של המתלוננת כפי שבא לידי ביטוי בהודעה ששלחה לש': **"מפחדת מאנגגג".**

בית משפט קמא ציין, בין היתר, שההודעות הנ"ל שהופקו ממכשיר הטלפון כוללות תכנים דומים לחלק מן האיומים שהשמיע המערער במהלך האירוע הראשון והאירוע השני (על-כך שהוא רוצה להיכנס לבית הסוהר ל-25 שנה).

רשאי היה בית משפט קמא לראות בהודעות אלה, שנכתבו ב"זמן אמת", חיזוק לגרסתה של המתלוננת, ומה גם, שההודעות לא היו חלק מפרשת התביעה אלא הן נחשפו בעקבות בקשתו של הסנגור במהלך החקירה הנגדית של המתלוננת.

טו. בית משפט קמא היה ער לטענת הסנגור על-כך שבהתכתבויות הנ"ל אין התייחסות לאירוע הראשון וציין, שהמתלוננת התייחסה לאירוע הראשון בפחות חומרה מאשר לאירוע השני, וזו גם הסיבה שהיא לא הזמינה את המשטרה בעקבות האירוע הראשון.

בית משפט קמא אף נתן דעתו לטענתו של הסנגור, שהמתלוננת תיארה בעדותה בבית המשפט את מהלך האירוע הראשון בצורה שונה מאשר בהודעותיה במשטרה, אך הגיע לכלל מסקנה כי **"חרף זאת התמונה הכוללת מצביעה על מהימנות הפרטים שמסרה באשר לאירוע"**. (פסקה 12 בהכרעת הדין).

ט"ז. בית משפט קמא התייחס, בין היתר, לטענת ההגנה לפיה באירוע הראשון המערער כלל לא הגיע לבית והאירוע הראשון אף לא דווח למשטרה, ולכן יש להעדיף, כך נטען, את גרסת המערער שהוא כלל לא הגיע לבית באירוע הראשון. בית משפט קמא דחה את טענתו זו של הסנגור וציין כי, האירוע השני, שבו הזמינה המתלוננת את המשטרה היה עוצמתי יותר, הואיל ודבריו של המערער נאמרו **"בצרחות וניער את הדלת..."** וכמו כן היה המערער עם חפץ חד (עמ' 31 לפרוט') ואילו באירוע הראשון המתלוננת לא ראתה סיבה להזמין את המשטרה (עמ' 16 לפרוט').

י"ז. התנהלותו של הבן ש' במהלך המשפט תומכת במסקנה שיש לדחות את טענת ההגנה ולפיה מדובר בעלילה שנועדה להביא למאסרו של המערער על רקע העובדה שילדיהם של בני הזוג מתנגדים לחידוש הקשר בין המתלוננת לבין המערער.

יש לציין, שהבן ש' לא התייצב בבית המשפט למסירת עדות לישיבה שנקבעה לתאריך 4.3.21 וניתן כנגדו צו הבאה (עמ' 35 לפרוט'). הצו בוטל בהמשך והבן ש' מסר את עדותו בישיבה ביום 15.3.21.

בית משפט קמא עמד בהכרעת הדין על הפער בין עדותו של ש' בבית המשפט לבין ההודעה שנגבתה ממנו במשטרה כשעל רקע זה, ביקשה ב"כ המדינה לעשות שימוש בסעיף 10א לפקודת הראיות (נוסח משולב), התשל"א - 1971 ולהעדיף את גרסתו של ש' במשטרה על-פני דבריו בבית המשפט. בית משפט קמא קבע, שהוא מעדיף את גרסתו של ש' כפי שנמסרה במשטרה על-פני עדותו בבית המשפט והוסיף, כי ניכר שש' לא שש להעיד כנגד המערער בבית המשפט ואף ציין, כי התרשמותו היא שמעט הפרטים שמסר ש' בבית המשפט, הושפעו מן הלחץ בו היה נתון כשהעיד במעמד אביו.

בית משפט קמא ציין, שהודעתו של הבן ש' שנגבתה מיד לאחר האירוע השני, הייתה סדורה וברורה. ש' מסר, שהוא לא היה עד להתרחשויות שבאירוע הראשון ובית משפט קמא ציין, כי דבריו אלה של ש', מתיישבים עם העובדה שהאירוע השני היה חמור ועוצמתי יותר לעומת הראשון.

דבריו של ש' מחזקים את גרסת המתלוננת.

י"ח. הסנגור הדגיש בנימוקי הערעור וכן בטיעונו בפנינו, שקיימת סתירה מהותית בעניין שבירת מכשיר הטלפון של המתלוננת, הואיל והמתלוננת טענה, שהמכשיר נשבר באירוע הראשון, בעוד שבעדותו בבית המשפט, מסר ש' כי המכשיר נשבר באירוע השני. בטיעון בפנינו ציין הסנגור **"טענו עניין זה בסיכומים ובית משפט קמא התעלם מהעניין הזה"** (עמ' 3 לפרוט', ש' 6). גם בפסקה 26 של נימוקי הערעור טען הסנגור, כי בית משפט קמא לא התייחס לסתירה המשמעותית בנוגע לשאלה: באיזה אירוע נשבר הטלפון. איננו סבורים כך.

אנו סבורים, שבית משפט קמא נתן דעתו לסתירה הנטענת. אנו מפנים לאמור בעמ' 77 סיפא - עמ' 78 רישא של הכרעת הדין:

"בעדותו בבית המשפט ציין ש' כי מכשיר הטלפון של המתלוננת נשבר באירוע השני ולא באירוע הראשון, אולם פרט זה לא מתיישב עם הראיות שמלמדות כי באירוע השני המתלוננת לא פתחה את הדלת וכך עולה מגרסת הנאשם עצמו" (עמ' 47, ש' 18-19). מסירת פרט שגוי זה, יכולה להתיישב עם ההסבר כי במעמד העדות בבית המשפט ש' התבלבל בין שני האירועים, וכי הגרסה שמסר במשטרה מהימנה ויש להעדיפה על-פני גרסתו בבית המשפט". (ההדגשה שלנו).

עוד ציין בית משפט קמא, כי ניכר שעדות ש' במשטרה שיקפה נכון את ההתרחשויות וניתן לבסס עליה ממצאים ומסקנה זו מובילה לכך שיש בעדותו של ש' כדי לתמוך בגרסתה של המתלוננת. (עמ' 78 של הכרעת הדין).

י"ט. הסנגור הפנה את בית משפט קמא לשורה של סתירות בין גרסת המתלוננת במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, ואולם בית משפט קמא נתן את דעתו באופן מפורט לטענותיו אלה של הסנגור (פסקה 17 של הכרעת הדין) והגיע למסקנה שאין בטענות אלה של ההגנה כדי לקעקע את גרסת התביעה.

כ. נתנו דעתנו גם לטענות שהעלה הסנגור כנגד החלטת בית משפט קמא מיום 6.4.21 בה נדחתה בקשתו של הסנגור לזמן לחקירה נוספת את המתלוננת ואת הבן ש', וזאת בנוגע לתמלילי שיחות הוואטס-אפ שהופקו ממכשיר הטלפון של המתלוננת בעקבות החלטת בית-המשפט.

לטעמו של הסנגור, ניתן ללמוד ממסרונים אלה כי נכונה טענתו שלא היה בבית ביום 25.12.20 (שהוא מועד האירוע הראשון) הואיל ואין במסרונים אזכור לביקור כזה וראוי לשקול את החזרת התיק לבית משפט קמא כדי לאפשר חקירה נוספת של עדי התביעה.

אין בידינו לקבל את טענת הסנגור כאילו קופחה הגנתו של המערער מחמת שבית משפט קמא לא ראה לנכון לזמן פעם נוספת את עדי התביעה.

החלטת בית משפט קמא מבוססת ומנומקת כראוי.

כפי שציין בית משפט קמא בפסקה 14 של ההחלטה הנ"ל, הוצגו במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת חלק גדול מן ההתכתבויות שבינה לבין הבן ש' והמתלוננת אף נשאלה לגביהם על ידי הסנגור. לכן אין מקום לטענה שנפגעה הזכות של המערער לאמת את המתלוננת עם תוכן ההודעות שהופקו מן הטלפון הנייד, ובוודאי לא במידה המצדיקה את זימון עדי התביעה פעם נוספת, ומה גם, שהמערער מסר את עדותו בבית המשפט, לאחר שכבר הופקו ההתכתבויות ממכשיר הטלפון הנייד והייתה לו אפשרות להתייחס לחומרים אלה ולהציג את גרסתו, כפי שהמערער אכן עשה.

כא. גרסת המערער הייתה, כמצוין כבר לעיל, שבאירוע הראשון הוא כלל לא הגיע לבית המתלוננת, ואילו באירוע השני, כך טען, הוא הגיע משום שהמתלוננת הזמינה אותו, הוא דפק בדלת ומשלא נענה חזר על עקבותיו. בנוסף טען המערער, שהתלונה שהוגשה משקפת מזימה שנרקמה כנגדו.

בית משפט קמא דחה את גרסתו של המערער וקבע, כי זו עומדת בסתירה לגרסת המתלוננת וגרסת הבן ש' וציין, שאין בגרסת המערער כדי לעורר ספק באשמתו בכל הנוגע לשתי עבירות האיומים, ואין בתשתית הראייתית כדי לתמוך בגרסתו של המערער.

באשר לטענת המערער, כי מדובר בעלילה, ציין בית משפט קמא, שלמרות כל ההתרחשויות, ניתן בכל זאת להבחין שלמתלוננת יש רגשות כלפי המערער (פסקה 10 בהכרעת הדין). נציין, כי רגשות בין בני זוג, בין אם בהווה ובין אם בעבר, אינם עניין פשוט, לוגי, מתמטי, חד וחלק, אלא הם מורכבים ומסועפים. מורכבותם עלתה בעדותה של המתלוננת וחיזקה את אמינותה.

כמו-כן, התנהלותו של הבן, ש', שנמנע מלהגיע לשמיעת העדויות וניתן כנגדו צו הבאה (שלימים בוטל), ולרבות אופן מסירת עדותו בבית המשפט, כל אלה יש בהם כדי לשלול את הטענה כי מדובר בעלילה כנגד המערער.

אין כל הצדקה להתערב במסקנתו של בית משפט קמא אשר דחה את גרסתו של המערער.

כ"ב. לצד זאת החליט בית משפט קמא לזכות את המערער משתי העבירות של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 של חוק העונשין, משהגיע למסקנה, בכל הנוגע לשבירת מכשיר הטלפון, שהתמונה איננה ברורה ונותר ספק בשאלה, האם נשבר הטלפון עקב זריקתו לרצפה או שהוא נשטט מידיו של המערער מבלי משים, ומשיש ראיות הן לנפילה אקראית של הטלפון והן לשבירתו על ידי הטחתו, ראוי להעדיף את הראיות המזכות.

באשר לנזק שנגרם לעינית של הדלת באירוע השני, ציין בית משפט קמא, שיתכן והעדים ייחסו את הנזק בעינית הדלת לאירוע השני, בעוד שמקורו באירועים קודמים.

בית משפט קמא החליט לזכות את המערער מעבירה זו, הואיל ולא הובהר האם נגרם נזק חלקי באירוע קודם ובאירוע הנוכחי נגרם נזק נוסף, או שמא נגרם הנזק כולו באירוע קודם.

כג. הסנגור מלין על-כך שבית משפט קמא התבסס על גרסתה של המתלוננת בכל הנוגע לעבירות האיומים, בה בשעה שהוא נמנע מלהתבסס על דבריה ביחס לעבירות ההיזק בזדון, נוכח סתירה מהותית שהתגלתה בדבריה באשר לנסיבות גרימת הנזק (דהיינו, האם היה הנזק מכוון או לא), ולטעמו של הסנגור היה על בית משפט קמא להימנע מלאמץ את גרסת המתלוננת לגבי עבירות האיומים, נוכח העובדה שלא קיבל את גרסתה בעניין עבירות ההיזק בזדון.

עוד טען הסנגור, שבית משפט קמא בחר להשתמש בכלל של **"פלגין דיבורא"** ואימץ את דברי המתלוננת באשר לחלק מן העובדות, ודחה את דבריה לגבי יתרת העובדות, אך על-מנת לעשות כן, היה על בית משפט קמא לפרט את נימוקיו, מה שלא נעשה, וכן היה על בית משפט קמא לפרט מדוע הסתירה בדברי המתלוננת באשר לעבירת ההיזק בזדון, אינה משליכה על עבירת האיומים.

כ"ד. אין בידינו לקבל את טענתו זו של הסנגור.

ספק בעינינו, האמנם הרשעתו של המערער בעבירות האיומים וזיכוי מעבירות ההיזק בזדון מתבססים על הכלל של **פלגין דיבורא**.

לעניין יישום הכלל של **פלגין דיבורא** אנו מפנים לע"פ 7637/05 **שלמה יוסף ואח' נ' מדינת ישראל** (5.7.07), שם נכתב (עמ' 23):

"מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. במקרים אלה שומה על בית-המשפט לבחון את הדברים בזהירות מירבית, ורשאי הוא לפלג את האמירות - "פלגין דיבורא" ... ולקבל כעדות אמת את אשר נראה נאמן בעיניו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את אשר נראה בלתי נאמן...".

ובהמשך:

"יכול אדם לכזב בעניינים רבים מתוך אינטרס כזה או אחר, ולהותיר גרעין אמת בעניינים אחרים..." . (שם, בעמ' 24).

ואולם, סבורים אנו, שבעניינינו נובע זיכוי של המערער מן העבירות של היזק לרכוש בזדון לא משום שבית משפט קמא סבר שגרסת המתלוננת היא גרסת כזב, אלא משום שלא שוכנע, במידה העולה על ספק סביר, שניתן להרשיע את המערער בגין שבירת מכשיר הטלפון ובגין הנזק לעינית, וזאת כפי שהסביר בית משפט קמא, בפסקה 24 של הכרעת הדין:

"התמונה בעניין זה לא ברורה ונותר ספק בשאלה אם הטלפון נשבר עקב זריקתו לרצפה או שהוא

נשט מידי של הנאשם בלא משים".

ובהמשך: "בהינתן ראיות גם לנפילה אקראית של הטלפון וגם לשבירתו על ידי הטחתו - יש להעדיף את הראיות המזכות".

נציין, כי יש להביא בחשבון שמדובר באירוע שהתרחש תוך סערת רוחות ולכן טבעי שהתיאורים לא יהיו מדויקים. משסבר בית משפט קמא שלא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר שהטלפון נשבר מחמת הטחתו ארצה, נכון עשה משזיכה את המערער, אך אין להסיק מכך שדברי המתלוננת, שאת גרסתה קיבל בית משפט קמא כמהימנה, בעניין שבירת הטלפון, היו דברי כזב.

הוא הדין באשר לזיכויו של המערער מן העבירה של היזק לרכוש במזיד בכל הנוגע לנזק שנגרם לעינית הדלת במהלך האירוע השני. גם בעניין זה לא קבע בית משפט קמא שגרסת המתלוננת הייתה גרסת כזב, אלא כפי שצוין בפסקה 24 של הכרעת הדין: "לא הובהר דיו אם באירוע קודם נגרם נזק חלקי ובאירוע הנוכחי נגרם נזק נוסף, או שהנזק כולו נגרם מאירוע קודם".

לכן, אין בזיכויו המערער מן העבירות של גרימת היזק לרכוש במזיד, כדי להשליך על הרשעתו בשתי עבירות האיומים, הרשעה שהתבססה על גרסתה המהימנה של המתלוננת, שבית משפט קמא אף מצא לה חיזוקים בתשתית הראייתית שהונחה בפניו.

כ"ה. נוסף ונציין, שלא ראינו כל הצדקה לחרוג במקרה שבפנינו מן הכלל שלפיו אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית לה הייתה ההזדמנות להתרשם באופן בלתי אמצעי מן העדים אשר הופיעו בפניה.

אמנם, גם לכלל זה יש יוצאים מן הכלל, אך לא זה המקרה שבפנינו. כעולה מכול המפורט לעיל, בית משפט קמא לא הסתפק באמירה גורפת לפיה מעדיף הוא את העדויות מטעם המדינה על-פני עדות המערער, אלא צלל לעומק הראיות ובחן בקפידה את כל הראיות אשר הונחו בפניו ועל יסוד ראיות אלה, ועל יסוד התרשמותו הבלתי אמצעית מן העדים, הגיע לכלל מסקנה לפיה, יש להעדיף את גרסת המתלוננת על-פני זו של המערער, והרשיעו בשתי עבירות האיומים, ואילו מן העבירות שעניינן גרימת היזק לרכוש במזיד, זיכה את המערער משסבר כי התמונה באשר לעבירות אלה, לא הייתה ברורה במידה מספקת.

כמוסבר לעיל, לא ראינו הצדקה להתערב בקביעותיו של בית משפט קמא ובמסקנות אליהן הגיע על בסיס קביעות אלה.

כ"ו. אנו מפנים לדברי בית-המשפט העליון (כב' השופט מ' זילברג ז"ל) ב-ע"פ 377/62 אליהו לוי נגד היועמ"ש לממשלה (21.5.1963), שנכתבו לפני כ-58 שנה ויפים ונכונים הם אף כיום:

"יסוד מוסד הוא בהלכות ראיות, כי מהימנותו של העד שהעיד מסורה ללבו של השופט הדין בעניין, ואינה - בדרך כלל - חוזרת ונבדקת על ידי בית-המשפט לערעורים. טעמו של דבר כנראה בעליל הוא, שהמניע הפסיכולוגי למתן או אי-מתן אמון בדברי העד מקורו ברגיל בדבר שאינו לא "שקול" ולא "מדוד" ולא "מנוי", אלא כמעט "סמוי מן העין", כמו עקימת שפתיים, שטף דיבור, היסוס פורתא, אזיל סומקא ואתי חיוורא (או להיפך) - כל אלה בגדר דק - מן - הדק - עד - אין - נבדק על ידי בית משפט יותר גבוה שלא שמע ולא ראה את העד שהעיד..." (ההדגשה במקור).

כ"ז. כמו-כן, עיינו בדברי כב' השופט (בדימוס) י' זמיר (דעת הרוב) ב-ע"פ 9352/99 מורד יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פד נד(4) 632 בעמ' 643:

"ההלכה היא שהביקורת של בית משפט לערעורים על מימצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדינית הנה מצומצמת ביותר, והיא מצומצמת עוד יותר לגבי מימצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדינית על-יסוד התרשמות ישירה מן העדים. הלכה זו נקבעה בבית משפט זה בימים ראשונים..."

ובהמשך, שם:

"הלכה זאת נקבעה בעיקר לא משיקולי נוחות של בית-המשפט הדין בערעור, אלא משיקולי עדיפות של בית המשפט השומע את הראיות בכל הנוגע לקביעת העובדות. עדיפות זאת נובעת, בראש ובראשונה, מהכלים העומדים לרשות בית-המשפט לצורך קביעת המהימנות של עדים. כלים אלה כוללים, כאמור בסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971, "התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט". אכן, לא פעם, במיוחד במצבים של עדויות סותרות שאינן נתמכות כדבעי בראיות חיצוניות, האמון הניתן על ידי בית המשפט בעדות מסוימת מבוסס בעיקר על תחושה פנימית של בית-המשפט, הנובעת מ"אותות האמת המתגלים במשך המשפט" מתוך "התנהגותם של העדים".

כ"ח. על-יסוד כל המפורט לעיל, לא ראינו הצדקה להתערב בממצאים של בית משפט קמא ובמסקנות אליהן הגיע על בסיס ממצאים אלה, ולפיכך אנו דוחים את הערעור על הכרעת הדין.

כ"ט. בערעורו על גזר הדין טוען הסנגור, שיש ליתן משקל משמעותי לכך שהמערער זוכה משתי העבירות של היזק לרכוש במזיד וכן טוען הסנגור, שהרף העליון של מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא גבוה יתר על המידה. עוד נטען, שהיה מקום ליתן משקל לנסיבות חייו הקשות של המערער שהוא דר רחוב, אדם

בודד שרצה לבוא לארוחת שישי עם בני משפחתו ומשלא הותר לו להיכנס, השמיע מילות איומים ויש לראות בכך ביטוי של תסכול וכעס מצד המערער, יותר מאשר כוונה אמיתית לפגוע ולהפחיד.

עוד נטען, שלא היה מקום להפעיל את המאסר המותנה כולו במצטבר, כשהענישה הכוללת, שנת מאסר בגין איומים, איננה מידתית.

ל. לא ראינו הצדקה להתערב בגזר הדין של בית משפט קמא.

בצדק ציין בית משפט קמא בגזר-דינו, שתוכן האיומים שהשמיע המערער בשני האירועים כלפי המתלוננת, בפתח מקום מגוריה, הוא בעל חומרה בלתי מבוטלת, ומה גם שבאירוע השני היה המערער מצויד בכלי חד שהוברר כי הוא מברג (פסקה 17 בהכרעת הדין).

בכתב-האישום נטען, שבאירוע הראשון איים המערער על המתלוננת משאמר לה: **"אני אשרוף לך את הבית, אני רוצה לשבת 25 שנה בבית הסוהר עליך, יהיה לי טוב, הילדים שלך הגדולים שועלים ערמומים, נחשים"** ובאירוע השני אמר: **"אני אשרוף לכם את הבית, אני אהרוג אתכם"**.

ערים אנו לכך שהמתלוננת והבן ש' לא חזרו "מילה במילה" על הביטויים כפי שנכתבו בכתב-האישום, ואולם כפי שקבע בית משפט קמא **"התוכן עליו העידו דומה ברובו המכריע לביטויים שצוינו בכתב-האישום"** (פסקה 17 של הכרעת הדין).

ל"א. איננו סבורים כי נפל פגם בקביעת מתחם העונש ההולם בנסיבותיו של התיק, כפי שקבע בית משפט קמא, דהיינו, בין חודשיים מאסר בפועל ועד 12 חודשים.

ראוי לציין, כי מגיליון ההרשעות הקודמות עולה שלחובתו של המערער, יליד 1971, רשומות 21 הרשעות קודמות, מתוכן שלוש הרשעות בבית הדין הצבאי מן השנים 1989-1990. ההרשעות הקודמות הינן בעבירות של איומים, היזק לרכוש במזיד, הפרת הוראה חוקית, תקיפה סתם (בן זוג), תקיפה הגורמת חבלה ממש (בן זוג) גניבה, פציעה, החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, גניבה מרכב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, חבלה במזיד ברכב, החזקת נכס חשוד כגנוב, החזקה/שימוש בסמים, הן לצריכה עצמית והן שלא לצריכה עצמית.

ל"ב. נוסף, כי ב-ת"פ 40722-12-16 נדון המערער ביום 9.5.17, לשמונה חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר מותנה בן שישה חודשים, מתוכם ארבעה חודשים הופעלו במצטבר וחודשיים בחופף, כך שבסה"כ הוטלו על המערער באותו גזר דין, 12 חודשי מאסר בפועל ממועד מעצרו, זאת בנוסף למאסר מותנה ופיצוי למתלונן. כל זאת לאחר שהורשע באותו תיק בעבירות איומים, גניבה, היזק לרכוש במזיד,

החזקת אגרופן או סכין ופציעה.

ל"ג. ב-ת"פ 59439-12-17 נדון המערער ביום 2.10.18 לעשרה חודשי מאסר בפועל ושני המאסרים המותנים שלחובתו (10 חודשים ו-8 חודשים) הופעלו במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שנגזר על המערער, כך שבסה"כ נגזרו על המערער באותו עניין 28 חודשי מאסר בפועל לרבות מאסר מותנה כל זאת לאחר שהורשע בעבירות איומים, הפרת הוראה חוקית, היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם (בן זוג).

ל"ד. ב-ת"פ 33466-02-20 נדון המערער ביום 23.6.20 לשמונה חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר מותנה בן חמישה חודשים כששלושה חודשים במצטבר ושניים בחופף, כך שבסה"כ נדון המערער באותו תיק ל-11 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 8.2.20, וכן הוטל עליו מאסר מותנה בן ארבעה חודשים (שהוא המאסר המותנה שהופעל בתיק שבפנינו), ובנוסף הוטלו עליו עוד שמונה חודשי מאסר על-תנאי לגבי עבירת אלימות פיזית שאינה רלוונטית לענייננו, כל זאת לאחר שהורשע בעבירות איומים והיזק לרכוש במזיד.

ל"ה. עולה מכל האמור לעיל, שהמערער מתנהל כמי שאין מורא החוק עליו, ומאסרים בפועל שריצה, וכן מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים כנגדו לא הרגיעוהו.

על-יסוד המפורט לעיל ונוכח החומרה הבלתי מבוטלת הטמונה בתוכן דברי האיומים שהשמיע המערער, לא ראינו כל הצדקה להתערבותנו בגזר הדין של בית משפט קמא. העונש של שמונה חודשי מאסר בפועל הולם את נסיבות המקרה.

גם לא ראינו הצדקה להפעלת המאסר המותנה בן ארבעת החודשים בחופף. לפי סעיף 58 של חוק העונשין יש להפעיל מאסר מותנה במצטבר, אלא אם בית-המשפט הורה מטעמים שיירשמו ששתי התקופות כולן, או מקצתן תהיינה חופפות.

דא עקא, בענייננו, ובנסיבות העניין כפי שכבר פורטו לעיל, אין כל הצדקה להורות שהמאסר המותנה שהופעל יהא בחופף, אף לא בחלקו.

לפיכך, גם את הערעור על גזר הדין יש לדחות, וכך אנו מחליטים.

ל"ו. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו דוחים הן את הערעור על הכרעת הדין והן את הערעור על גזר הדין.

ניתן היום, כ"ה אב תשפ"א, 03 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

עמוד 29

באי כוח הצדדים נתנו את הסכמתם לכך שפסק הדין יומצא בדואר ואנו מורים למזכירות בית-המשפט להמציא

את העתק פסק הדין אל:

1. ב"כ המערער - עו"ד מוטי לוי, קריית אתא.

2. ב"כ המדינה - עו"ד סלאמה, פמ"ח פלילי.

3. המערער - באמצעות שב"ס.

מ' דאוד, שופט

א' אלון, שופטת

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]